

DRAPELUL

Me!... *dicea bătrânul căpitan, dând cu pumnul în masă, voi nu știți ce este drapelul.*

Cine a fost soldat, cine a trecut granița și a mers pe drumuri străine, cine a fost departe de țară și n'a mai auzit vorbindu-se limba lui; cine a înțeles, obosit de drum și de luptă, că patria depărtată e înfățișată prin acea fâșie de mătase cu trei colorii, care fâlfâie colo în mijlocul regimentului; cine prin fumul bătăliei a avut ca unic punct de întâlnire cu ai săi, acea bucată de stofă sfâșiată; numai acela poate pricepe, poate simți tot ce cuprinde în cutele sale acest lucru sfânt ce se cheamă drapel.

Drapelul, dragii mei, da, este cuprinderea într'un singur cuvânt, într'un singur obiect, a tot ce a fost, a tot ce este viața fie-căruia dintre noi: căminul unde ne-am născut, colțișorul de pământ pe care am crescut, cel d'întâiu zîmbet copilăresc, legănatul dulce al mamei, privirea serioasă a tatălui, cei d'întâiu ani, cea d'întâiu lacrimă, speranțele, visurile, închipuirile, amintirile, toate acestea la un loc, într'un singur cuvânt, într'un nume, cel mai scump din toate... patria.

Da, așa este, drapelul cuprinde toate acestea; el cuprinde onórea regimentului, gloria lui, titlurile scrise cu litere de aur pe colorile-i șterse de vreme; cuprinde conștiința vitejilor cari merg la mórte sub cutele lui; exprimă cea mai frumoasă, cea mai înaltă datorie.

De aceea să nu vă mirați că soldații iubesc drapelul, care e adesea format din câte-vă zdrențe agățate de un băț; să nu vă mirați că pentru dînsul înainteză ei ca să le sfîșie pieptul sau să le sfărâme capul. Tóte sufletele regimentului se țin par-că legate de dînsul prin nisce fire nevédute; să-l pierdă, e rușine, e rușine vecinică. Orî ai palmui rînd pe rînd pe toți acești voînici, orî le-ai smulge de odată drapelul, tot una face.

Nu, nu puteți înțelege, voi cari n'ați fost soldați, ce poate suferi un om care scie că drapelul său, ca și o părticică din țara sa, a rămas în rîndurile dușmanu-

lui. *Di și nópte îl chinuesce acéstă idee: «drapelul e acolo, l-aŭ luat, îl țin ei.» Di și nópte, se gândesce, viséză, póte să și móră pentru acésta.*

Ce este drapelul? O să ȓiceȓi că e un semn, că e frumos să-l veȓi ici colo la o sĕrbătore, la o paradă...

Da, e un semn; dară. . . câtă vreme ómenii vor aveà trebuinȓă să aibă o credinȓă curatã, puternicã și ade-vĕratã, va fi nevoie de semne de acestea, a cãror vedere să ne misce pînã în fundul sufletului, să deștepte în noi tóte sentimentele generóse, cari ne îndemnã la devotament, la sacrificiũ, la abnegaȓiune, la datorie.

Trad. dupã I. Claretie.

Desvelirea bustului lui Ienăchiȓă Văcãrescu

Sâmbătã la ora 10 a. m., a avut loc în grãdina Ateneului, desvelirea bustului Ienăchiȓă Văcãrescu.

Solemnitatea desvelirei a fost deschisã printr-o cuvîntare a d-lui V. A. Urechia, care a vorbit despre Ienăchiȓă Văcãrescu, arãtând marile sale merite literare și patriotice.

Dupã d-sa a luat cuvîntul d-l Grigore Tocilescu din partea Academiei Române.

Dupã d-l Grigore Tocilescu a mai vorbit d-l C. Stãncescu din partea Ateneului Român, depunënd și o corónã. D-l Mihail Vlãdescu a vorbit din partea Ligei, arãtând meritele lui Ienăchiȓă Văcãrescu. Din partea societãȓii Macedo-Române a vorbit studentul C. Naum.

Aũ vorbit studenȓii C. Arnãutu din partea societãȓii istorice universitare, Popescu Pion din partea asociaȓiunii universitare, Petrescu din partea studenȓilor în litere.

Bustul lui Ienăchiȓă Văcãrescu este fãcut din bronz, iar pedestalul este de piatrã. Are urmãtoarea inscripȓie: *Ienăchiȓă Văcãrescu † Maiũ 1797.*

Coróne aũ fost din partea Ateneului Român, a